

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

สรุปผลการศึกษา

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการคาดการณ์ต่อการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ และการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุตามการรับรู้ของผู้สูงอายุที่ป่วยเรื้อรัง กลุ่มตัวอย่างเป็นผู้สูงอายุที่ป่วยเรื้อรังมีอายุ 60 ปีขึ้นไป จำนวน 100 ราย เลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเฉพาะเจาะจง (Purposive sampling) การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุแบ่งเป็น 5 ด้านได้แก่ 1) การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุด้านร่างกาย การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุด้านจิตใจ ด้านการทอดทิ้ง ด้านการเอาผลประโยชน์ และด้านการละเมิดสิทธิของผู้สูงอายุ เก็บข้อมูลโดยใช้แบบสัมภาษณ์ ที่ผ่านการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหาโดยผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน และตรวจสอบความเที่ยงโดยใช้สูตรสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาช ในแบบสอบถามการคาดการณ์ต่อการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุได้ค่าความเที่ยง .93 และแบบสอบถามการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุได้ค่าความเที่ยง .94 ประมวลผลและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ร้อยละ สถิตินันพารามетริก หาค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของสเปียร์แมน ผลการศึกษาพบว่า

1. การคาดการณ์มีความสัมพันธ์ทางบวก กับ การได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($r_{ho} = 0.841, P < 0.01$)

2. การคาดการณ์ต่อการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุด้านการละเมิดสิทธิต่อผู้สูงอายุมีความสัมพันธ์ทางบวก กับ การได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุด้านการละเมิดสิทธิต่อผู้สูงอายุอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติสูงสุด ($r_{ho} = 0.841, P < 0.01$) รองลงมาคือด้านจิตใจ ($r_{ho} = 0.832, P < 0.01$) ด้านการทอดทิ้ง ($r_{ho} = 0.737, P < 0.01$) ด้านการเอาผลประโยชน์ ($r_{ho} = 0.733, P < 0.01$) และด้านร่างกาย ($r_{ho} = 0.720, P < 0.01$)

ข้อเสนอแนะการนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้

การศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษามีข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้ ดังนี้

1. ด้านการปฏิบัติพยาบาล

1.1 การศึกษาในครั้งนี้พบว่า ความคาดหวังต่อการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ จะสัมพันธ์ต่อการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ ดังนั้นจึงเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งสำหรับพยาบาล ในการร่วมกันวางแผน และการประเมินการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ โดยให้ผู้สูงอายุมีส่วนร่วมในการประเมินตนเองด้วย เนื่องจากผู้สูงอายุเป็นบุคคลอยู่ในครอบครัว จึงสามารถเข้าใจสถานการณ์ต่างๆ ในบริบทของแต่ละครอบครัว

1.2 การศึกษาในครั้งนี้พบว่า ผู้สูงอายุได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมด้านการทอดทิ้งมากที่สุด ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งที่สะท้อนสภาพสังคมในปัจจุบัน ที่พบว่าผู้สูงอายุถูกทอดทิ้งมากขึ้น โดยเฉพาะผู้สูงอายุที่เจ็บป่วยเรื้อรัง และต้องการการดูแลอย่างใกล้ชิด ดังนั้นผู้ปฏิบัติการพยาบาลผู้สูงอายุจึงควรตระหนักถึงการดูแลผู้สูงอายุอย่างต่อเนื่อง เมื่อผู้สูงอายุกลับบ้าน ควรมีการประเมินสมาชิกในครอบครัวที่ให้การดูแลผู้สูงอายุว่าสามารถดูแลผู้สูงอายุได้จริงหรือไม่ หากพบว่าเมื่อผู้สูงอายุกลับบ้าน จะมีโอกาสถูกทอดทิ้ง ผู้ปฏิบัติการพยาบาลควรมีการส่งต่อแหล่งช่วยเหลืออื่นๆ ต่อไป

1.3 จากการศึกษา พบว่าเรื่องการรับประทานยาเองของผู้สูงอายุ ทำให้ผู้สูงอายุเสี่ยงต่อการรับประทานยาผิด ดังนั้นสำหรับพยาบาลควรตระหนักเรื่องการรับประทานยาของผู้สูงอายุด้วย ควรมีการประเมินเรื่องการจัดการยาทุกครั้ง ในการวางแผนผู้ป่วยก่อนกลับบ้าน

2. ด้านบริหารการพยาบาล

2.1 ควรมีการเสนอเรื่องการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุต่อหน่วยงานที่สามารถช่วยเหลือ และปกป้องผู้สูงอายุ รวมทั้งควรมีการประชุมร่วมกันระหว่างสหวิชาชีพในการพัฒนารูปแบบการจัดการหรือการดูแลเมื่อผู้สูงอายุได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ

2.2 การศึกษาในครั้งนี้ เป็นข้อมูลส่วนหนึ่งที่สำคัญสำหรับผู้บริหารการพยาบาล เพื่อให้เกิดการตระหนักให้ความสำคัญต่อสถานการณ์การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุในปัจจุบัน ควรมีการจัดระบบป้องกัน และประเมินการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุอย่างเป็นมาตรฐาน เพื่อป้องกันการรักษาซ้ำของผู้สูงอายุ จากความไม่สนใจ หรือไม่เอาใจใส่ของสมาชิกในครอบครัวผู้สูงอายุ นอกจากนี้ อาจจะเป็นข้อมูลส่วนหนึ่งในการจัดตั้งหน่วยงานที่ดูแลผู้สูงอายุที่ป่วยเรื้อรังระยะยาวแทนสมาชิกในครอบครัว

3. ด้านการศึกษาพยาบาล

ควรมีการจัดการเรียนการสอนสำหรับนักศึกษาพยาบาล ควรมีหลักสูตรอบรมเกี่ยวกับ การประเมินผู้สูงอายุที่เสี่ยงต่อการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ พร้อมกับการจัดการ เมื่อผู้สูงอายุได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุจากสมาชิกของครอบครัว

4. ด้านการวิจัย

4.1 ควรมีการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ สำหรับผู้สูงอายุที่ป่วยเรื้อรัง ต่อสถานการณ์การปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุ

4.2 ควรที่การศึกษาปัจจัยที่เกี่ยวข้องต่อการได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุที่ป่วยเรื้อรัง

4.3 ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนารูปแบบการจัดการเมื่อได้รับการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสมต่อผู้สูงอายุจากสมาชิกของครอบครัว

ข้อจำกัดในการวิจัยครั้งนี้

1. ในการศึกษาครั้งนี้ ขณะที่ผู้สูงอายุตอบแบบสอบถาม ไม่ได้กำหนดจำนวนสมาชิกในครอบครัวที่ผู้สูงอายุนึกถึง และระยะเวลาในการอยู่ร่วมกันกับสมาชิกในครอบครัว

2. ผู้สูงอายุที่ศึกษาในครั้งนี้ ส่วนใหญ่เป็นผู้สูงอายุในชุมชน ซึ่งจากข้อมูลส่วนบุคคล พบผู้สูงอายุที่อยู่นอกเขตเทศบาลสูงถึง ร้อยละ 69 และผู้สูงอายุไม่ประกอบอาชีพ สูงถึงร้อยละ 92 พบผู้สูงอายุที่เป็นข้าราชการบำนาญเพียงร้อยละ 5 เท่านั้น ดังนั้นผลการศึกษาในครั้งนี้ อาจไม่ครอบคลุมถึงกลุ่มประชากรบางกลุ่ม เช่นกลุ่มผู้สูงอายุที่อยู่อาศัยในเมือง หรือข้าราชการบำนาญที่มีรายได้มาก